

Взел той, събрал ги, напълнил ги и отишъл в къщата на добрия ром. Качил се на покрива и почнал да ги пуска през комина. Ти жужали, жужали, но като стигали до пода осите се превръщали в жълтици. Тогава добрият ром казал на жена си:

– Жено, аз какво ти казах! Ако било писано тези пари да са наши те сами ще си дойдат. Ето, погледни, парите дойдоха!

Жената толкова се зарадвала, че надала олелия. Съседът отгоре помислил, че това са отчаяни писъци и щастлив се прибрал в дома си.

На сутринта лошият съсед очаквал, че ще има погребение, ще има плач и олелия... Но какво да види – добрият ром излязъл с усмивка навън и започнал да си върши обичайната работа.

– Ха, вие не сте ли мъртви? – запитал съседът – Нощес чух голяма олелия във вашата къща!

– Не сме мъртви, съседе, не се безпокой! – рекъл ромът и разказал как намерил дървото, как намерил жълтиците и как те сами дошли при него. Съседът разбрал как стои работата, позеленял от яд и умял. А добрият ром направил си голяма къща, събрал децата си, живели те щастливо и винаги помагал на сиромасите.

